

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 75/2013-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. V., Z., zastúpeného advokátom JUDr. F. S., H., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 142/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. decembra 2012 doručená sťažnosť JUDr. M. V., Z. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. F. S., H., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 142/2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobou podanou okresnému súdu 30. novembra 2010 sa sťažovateľ ako žalobca domáhal voči Slovenskej advokátskej komore ako žalovanému nárokov z titulu ochrany svojej osobnosti. Okresným súdom bolo konanie o žalobe sťažovateľa vedené pod sp. zn. 6 C 142/2010.

Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom z 21. novembra 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že žalobu sťažovateľa zamietol.

Sťažovateľ podal odvolanie proti rozsudku okresného súdu a Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 13 Co 79/2012-102 z 25. apríla 2012 zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Uznesenie krajského súdu bolo spolu so spisom doručené okresnému súdu 2. mája 2012.

Okresný súd následne nariadil vo veci pojednávanie na 1. október 2012, ktoré bolo zrušené na žiadosť právnej zástupkyne žalovaného a nový termín pojednávania bol nariadený na 19. november 2012.

Sťažovateľ poukázal na to, že právna zástupkyňa žalovaného *„pred pojednávaním vo veci ochrany osobnosti dala prednosť účasti na prednáškach Slovenskej advokátskej komory, pričom nepoverila substitučným zastúpením iného advokáta... sťažovateľ má vedomosť, že Slovenská advokátska komora disponuje viacerými zástupcami, ktorí sa mohli pojednávania zúčastniť“*.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: „... k ničím neodôvodnenému prietahu v konaní a nečinnosti Okresného súdu Zvolen došlo v období od 02. 05. 2012 do 18. 11. 2012, teda až do pojednávania vo veci samej vytýčeného na deň 19. 11. 2012, teda v celkovej dĺžke 6 mesiacov a 16 dní.

V tomto období Okresný súd vo Zvolene nevykonal žiadny úkon, ktorý by smeroval k rozhodnutiu vo veci samej, pričom sťažovateľ zdôrazňuje, že sa pojednáva o ochrane osobnosti, do ktorej bolo neprimeraným spôsobom zasiahnuté a odvolací súd považuje takýto zásah za neprimerane intenzívny...

Samotnú vec – ochranu osobnosti sťažovateľa nemožno považovať za skutkovo, resp. právne zložitú a náročnú na rozhodnutie. Rovnako nemožno ani tvrdiť, že by to bol sťažovateľ, ktorý by prispel k spomaleniu konania pred súdom alebo iným okolnostiam, ktoré by boli v príčinnej súvislosti s jeho konaním...“

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 17. septembra 2012 podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 6 C 142/2010, ktorá bola vybavená prípisom predsedu okresného súdu č. k. Spr. 2099-31/12 z 26. septembra 2012 ako nedôvodná.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1/ Základné právo JUDr. M. V. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/142/2010, bolo porušené.

2/ JUDr. M. V. priznáva primerané finančné odškodnenie v sume 3.500,- Eur..., ktoré mu je Okresný súd Zvolen povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie a prerokovanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 142/2010.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že posudzované konanie sa začalo 30. novembra 2010 a dosiaľ nebolo právoplatne skončené.

Konanie vedené okresným súdom v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu 19. decembra 2012 trvá viac ako dva roky.

Sťažovateľ namietal porušenie ním označeného základného a iného práva neefektívnou činnosťou a nečinnosťou okresného súdu v období 6 mesiacov a 16 dní od vrátenia veci krajským súdom 2. mája 2012 do pojednávania konaného 19. novembra 2012.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhoviel (napr. I. ÚS 11/00) alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania (v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu konanie trvalo viac ako dva roky) sťažovateľom namietané obdobie nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti okresného súdu (v trvaní 6 mesiacov a 16 dní), nie je možné hodnotiť ako prieťah takej intenzity, ktorý by zadával možnosť porušenia označených práv sťažovateľa postupom okresného súdu.

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. februára 2013